

— Nem vagyok többé semmiféle doktor — kiáltotta a vagon tetejéről Dancs János. — Hányszor mondjám még? Csak a magam pénze érdekel. Úgy fogok élni ezentúl ebben a szép világban, ahogy nekem tetszik. Kötöttségek nélkül, szabadon.

— Engem meg csak az érdekel — mondta Zoltán bácsi —, mennyi fát rak ki. Ha éjjel-nappal dolgozik, állandóan, megkereshet tizenkét ezret is.

— Hetet akarok.

— Mondom, amennyit akar, felőlem.

Bandukolt az irodák felé az öreg vasutas, s kissé meglógott a feje: mik vannak a világban? Már a diploma iránt sincs felelősség? Oda jutunk, hogy jobb lesz segédmunkásnak lenni, mint szakembernek? Nem mintha egyik munka a másiktól alacsonyabb lenne, de mégis.

Este a keze alatt dolgozó munkások a szövetkezet központjában újonnan megnyílt vegyesbolt előtt tanyáztak. Odament ő is. Aki még nem vette fel a fizetését, itt megkaphatta tőle. Fogyott a sör ládaszám. A tanyák mélyeiről erre baktatott a lányával a vén Kесе Mihály. Tudta Zoltán bácsi, hogy amióta ez a Dancs doktor kimozdult a világból, Kесе Mihályéknál lakik.

S döbbenet hallotta a szavaikat.

— Hát, mi újság, doktor úr?

— Egy hónap, és kimondják a válást.

— Mára mondta — sunyított Kесе Mihály —, hogy megállapodunk véglegesen. Miben állapodunk meg?

— Lakásban, kosztban és a lányában.

A lány csak állt oldalt bután. Nemigen volt még több tizenhat évesnél, de a melle hatalmasul fejlett.

— Csinálunk papírt?

— Semmiféle papír. A papirokon is kívülrekesztettem magam. Adok a felsoroltak fejében havi kettőezer-ötszázat.

— Az így jó — bólintott Kесе Mihály, és a lányára nézett. — Hallod, te béka. Havi kettőezer-öt!

A lányt boldog mosoly töltötte el:

— Szállhat engem akkor a doktor úr, amikor csak kedve tartja.

Kесе Mihály még odasúgta Dancs Jánosnak:

— Ha gyerek kerekedne olykor, a mi gondunk. Elrekkentjük. Oda se heréítsünk ilyesmire.

S ittak.

Zoltán bácsi, a nyugdíjas vasutas hazaindult. Még mindig nagy volt a hőség, de a tücskök már cirpelték. Cirpeljetek, gondolta az öreg, a világban még ez a hang nagyon jólesik nekem.

MAJTÉNYI ERIK

Az első lecke

*Ne csinálj magadnak faragott szókat,
de tanuld meg a kövek anyanyelvét,
másként valami iszonyú, iszonyú
moziplakátról álmodsz éjjelente.*

Majtényi Erik 50 éves. Szeretettel köszöntjük, további alkotó munkájához jó egészséget kívánunk.

Recehártyád őrizze csillagképek
és csipkebokrok rajzát, mint a
rovásírást, és ne bánd, hogyha mondják,
hogy ez csak stroboszkópia.

Cseppkövek kíváncsoznak tenyeredbe,
hát mit akarsz ezzel a lopótökkal?
Hangárok ajtaját tárhatod ki,
és ülsz a mosókonyha küszöbén.

Egy obeliszket mintáztam neked,
s a tetejébe szélkakast
kínazüstből — meg is fürösztötte,
meg is szerette már a hold.

Kitapintod a dolgok részletét,
akár a tolvajlámpa, s nem áll össze
részletekből a boltíves Egész —
hát tanuld meg a kövek anyanyelvét!

A domboldalt mintáztam meg neked
öntöttvas bivalyokkal, viharágyúk
csöndjével és valószínűtlen
kurrogású dunnaludakkal.

Kezemet fölsebeztem tavirózsák
makacs, szálkás szárával, körmömet
lila hegyikristályok töredézték
véresre, hogy szólhassál a színekkel.

Magamat mintáztam meg neked
ezerszer is, és mindig másképp
sikerült, mindig úgy, hogy
megtanulhasd a kövek anyanyelvét.

Homokba süppedő cipővel
ki estefelé itt botorkálsz
szamártövises tar lapályokon
nyírfát is mintáztam neked.

Nyírfát, tiszafát, berkenyét,
s mintáztam szelet, hogy susogjanak,
mintáztam felhőt, hogy elfelejtsd
azt az iszonyú moziplakátot.

Fjordokat csipkéztem a sivatagba,
hogy bárhol ülnél is le, lábadig
süندöröghessenek az óceán
vakkantó kis hullámai.

*Nézd, én nem bánom, fogadjuk meg együtt.
hogy nem csinálunk többé faragott
szókat magunknak, s megtanuljuk
a kövek érdes anyanyelvét.*

*Hát mintázz nekem most egy napraforgót,
én betanítom, hogy a Fiastyúkot
kövesse reggelig, akár a légvédelmi
fényszórók kékes csóvája, és ez lesz*

az első lecke.

Hatalmad, világ...

Hatalmad, világ, imígyen irigylem!

*Lepkeszárny recés arabeszkjét,
zamattal áldott puttonyaidat,
völgyet, ahol vacsorapárás esték
szalmazsákján rebbenő csók riad.*

*Útvesztőit a havas végtelennek,
halászok hazavágyódását,
érc-súlyú titkodat, a csendet,
amint örvényes katlanok okádják.*

*Gyöngyházba karcolt reggeleidet,
a pucéran kiharadt királydinnyét,
nyálkás semlyékben lúdbőrző vizet,
s hogy milyen könnyen elbocsátasz innét.*

*Sívó, szikár sivatag-közönyöd,
farkas-fagyod, mely gerincünkön áthat,
roppanó ágat fáradt lomb között
s rátapadt fészket a csupasz madárnak.*

*Immár egyik-sem-igaz arcodat
vagy mindet adatott meg irigyelnem.
Ellened irigyellek-e fogak
morzsoló éle közt vagy magam ellen?*

*Szíjas erő, mondd, mért hagytál kifúlni?
Konok hullám, amely a sziklakőnek
szenttelen rohan s időtlen — fiúi
rajtad-csüggésem irigylem most tőled.*